

Een Keuze.

VI.

Dadelijk had Roel haar teruggeschreven. Hij was wát boos geweest, dat kon ze duidelijk merken. Want, schreef hij, hij begreep er niets van; ze hadden het toch vroeger zoo afgesproken. Hij trachtte haar nog over te halen: ze was toch geen klein kind, en dat alleen-reizen was warempel zoo erg niet.

En nog heel veel andere dingen meer had hij geschreven, waar ze eigenlijk boos om had kunnen worden.

Maar ze begreep nu waarom ze niet weg-durfde. Na dien verschrikkelijken dag met Loo was het plotseling als een kletterende straal water door haar hersenen gespoten: ze kon moeder niet achterlaten, en wou niet.

Toen waren dagen gekomen zoo somber van eigen licht, met bange, schrikbarende vervolging van jachtende gedachten.

Verblindend-helder in alle ruwheid zag ze het nu in: ze zou, om moeder, hier moeten blijven, niet naar Roel gaan.

Als ze wakker werd en de brutaal staande dag haar in de oogen klaarde, was haar vermoeiende denken dadelijk weer werkend, dwarrelde het gevraagd dooreen: blijven? gaan? Lam gevoelde ze zich, ze was maar 't liefst weer ingeslapen, den geheelen dag door, zonder weten. Want dreigend lag daar de lange eindelooze dag open, dien ze te vullen kreeg, vullen moest met haar angsten. 't Was al begonnen, als ze dit wist; bang rolden haar gedachten naar allen kant: blijven bij moeder? naar Roel gaan?

En onderweg zonderde ze zich af en ontweek haar vriendinnen. Ze wou er steeds over denken, al wist ze zich besluiteloos.

Op het atelier werkte ze als razend; ze trapte gehaast en onregelmatig, dat als een stormgehuil het woedende vliegen van haar machine klonk. Zóó trachtte ze haar gedachten weg te jagen. Rukkend stak ze 't goed eronder, gooide haar wiel rond en draaide, draaide. Dan, alle zenuwen gespannen, vast haar oogen gericht op het nijdig naaldengetik, gelukte het haar wel eens die strijddenksels weg te werken, was ze, door opperste inspanning, bij haar arbeid.

Maar bij even gedwongen stilstaan of lang zamer-gaan woelden ze weer stormend naar voren en treiterden haar erger dan ooit.

's Avonds werkte ze niet meer. In het stil-roodige lamplicht was ze kalmer, en uit zichzelf bracht ze zich nu de vragen onder de oogen.

Uren dacht ze er dan over, wat te doen, of staarde recht voor zich uit in droomerig denken. En vaak ook, sufte ze gedachteloos. Zoo moeilijk had ze het zich niet gedacht. En altijd, als ze Moeder voor zich zag, het kleine stil-verdragende vrouwtje, vaagde Roels beeld weg, en bijna was er dan vrede: Ze zou blijven, kalmpjes werken, en 's avonds trachten er wat bij te verdienen. Dan kon Moeder wat minder doen, zou ze weer wat blijer worden. En Loo zou zich misschien veranderen. Want dat kon immers toch, al ging het heel langzaam.

Ze dan iemand iets tegen haar, dan was de kalmte weer verstoord; ópgeschrikt, staarde ze niet-begrijpend rond, en dan voelde ze zoo droevig weer, dat ze nog kiezen moest.

's Nachts was het het ergste. Pas lag ze te bed, of het klopte en bonsde door haar heele lijf. Wat scheelde haar? Overeind zat ze Bommend joeg haar hart of het barsten zou, droppelend droop het zweet over haar voorhoofd, kleefden haar kleeven aan haar lijf. Ze moest er uit! En met bloote voeten stapte ze over 't kamertje, lekker voelend den kouden vloer, die aan haar voetzoolen plakte. Aan het raam keek ze naar de sterren en de wolken, dacht daar over en volgde ze met de oogen. Dat bedaarde haar dan wat en de koelte, die van buiten door het raam trok, deed haar rillen, dat ze gauw weer naar bed ging, de dekens over zich trok en ging liggen, om in te slapen. Dat gelukte dan wel vaak. Maar soms schrikte ze op, gillend, want ze zag hem: Roel, haar Roel, die haar riep, met zijn handen, en zijn mond, en zijn lijf, zijn groot stoere mannelijk. Met gloeiend-verlangend lijf wentelde ze zich rond, drukte persend zich in de kussens, op de matrassen, onvoldaan bij de koele, zwoele aanraking, hijgend naar hem.

Hij wou haar hebben, hij had récht op haar. Zij had hem beloofd te komen, had